Erika Johansen

Invadarea Ținutului Tearling

Al doilea volum din seria
Regina Ținutului Tearling

Traducere din engleză de
Marilena Dumitrescu

3
TREI

BOOKZONE

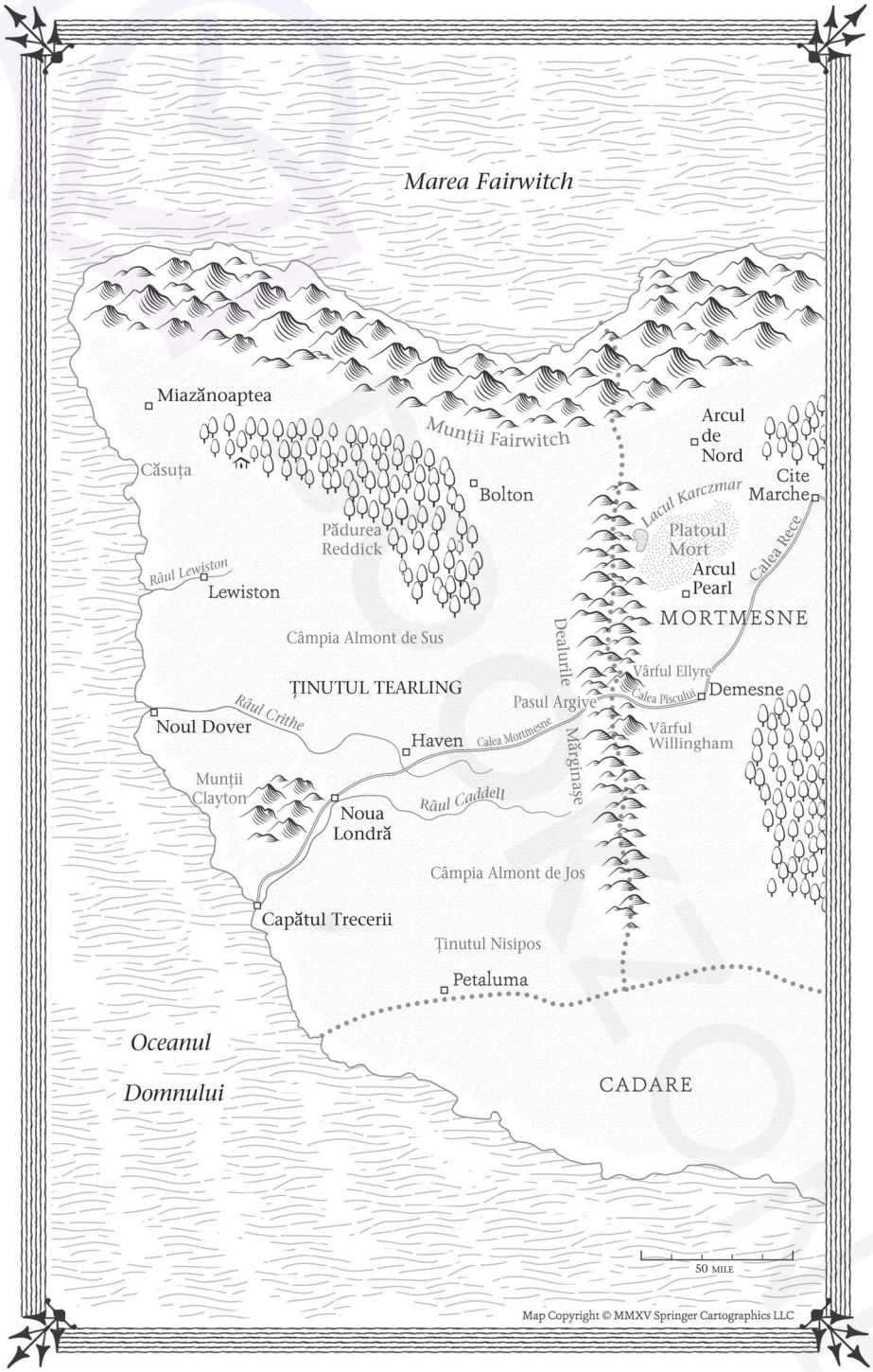
Marea Fairwitch
Miazănoaptea
Munții Fairwitch
Arcul de Nord
Cite Marche
Căsuța
Bolton
Lacul Karczmar
Pădurea Reddick
Platoul Mort
Calea Rece
Râul Lewiston
Lewiston
Arcul Pearl
MORTMESNE
Câmpia Almont de Sus
Dealurile
Vârful Ellyre
ȚINUTUL TEARLING
Calea Pisculiș
Demesne
Pasul Argive
Râul Crithe
Noul Dover
Haven
Calea Mortmesne
Vârful Willingham
Mărginașe
Munții Clayton
Râul Caddell
Noua Londră
Câmpia Almont de Jos
Capătul Trecerii
Ținutul Nisipos
Petaluma
Oceanul Domnului
CADARE
50 MILE
Map Copyright © MMXV Springer Cartographics LLC

Cartea I

BOOKZONE

Capitolul 1

Hall

Cea de-a doua invazie pornită din Mortmesne purta toate însemnele prevestitoare ale unui măcel. De o parte se afla oastea din Mortmesne, cu mult superioară, înzestrată cu cele mai grozave arme disponibile în Lumea Nouă și comandată de un bărbat care nu se dădea în lături de la nimic. De partea cealaltă, oștirea din Tearling, de patru ori mai mică, lupta cu arme ieftine, făurite dintr-un fier ce se sfărâma izbit fiind de un oțel de bună calitate. Sorții nu doar că nu puteau să arate vreo izbândă, ci mai mult decât atât, erau de-a dreptul catastrofali. Regatul Tearling părea lipsit de orice șansă de a scăpa de la dezastru.

— Regatul Tearling ca națiune militară,
CALLOW MARTIRUL

Zorile se iviră rapid la granița cu Mortmesne. O geană albastră, lăptoasă se profilă pentru o clipă la orizont, iar în momentul următor raze strălucitoare crescură dinspre Mortmesne, la răsărit, și inundară cerul. Lumina se răsfrânse peste lacul Karczmar, transformând suprafața

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 11 3/1/2018 11:20:12 AM

acestuia într-o foiță incandescentă; efectul se risipi doar când briza diafană se abătu asupra țărmurilor, iar oglinda netedă se făcu țăndări sub valuri.

Granița cu Mortmesne era o chestiune delicată în această regiune. Nimeni nu putea spune cu certitudine pe unde trecea linia de separație. Locuitorii din Mortmesne susțineau că lacul se afla pe teritoriul regatului lor, dar și Ținutul Tearling revendica întinderea de apă, din moment ce un renumit explorator originar din Tearling, pe nume Martin Karczmar, fusese cel care o descoperise. Karczmar trecuse la odihna veșnică în urmă cu aproape trei secole, iar de atunci Ținutul Tearling nu renunțase niciodată să revendice lacul, deși fără să depună prea multe eforturi în sensul acesta. Apa în sine nu avea mare valoare, plină cum era de pești răpitori ce nu puteau fi folosiți ca hrană, totuși lacul reprezenta un punct important, singurul reper geografic concret de pe granița întinsă pe sute de kilometri spre nord și sud. Cele două regate râvniseră permanent la o soluție definitivă pentru pretențiile lor. La un moment dat, cu mult timp în urmă, se vorbise despre negocierea unui tratat, din care nu ieșise însă nimic. Pe malul estic al lacului, ca și pe cel sudic, se întindeau terenuri plate, bogate în sare, formate pe alocuri din aluviuni și din mlaștini. În Mortmesne, platoul acesta se prelungea mai mulți kilometri spre răsărit, sfârșindu-se în cele din urmă într-o pădure de pini. La marginea de vest a lacului Karczmar însă, platoul sărat mai continua doar câteva sute de metri, înainte de a începe urcușul pieptiș pe Dealurile Mărginașe, povârnișuri repezi, acoperite de o pătură groasă de pini. Copacii îmbrăcau dealurile până în vârf și treceau în partea cealaltă, coborând în Ținutul Tearling propriu-zis, apoi domeniul

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 12 3/1/2018 11:20:12 AM

lor se aplatiza treptat, pierzându-se spre nord, în câmpia Almont.

Deși pe pantele abrupte dinspre răsărit ale Dealurilor Mărginașe pădurile erau nelocuite, cele de pe vârfurile și latura lor vestică, în Tearling, erau presărate cu mici așezări. În Almont, locuitorii satelor se ocupau într-o oarecare măsură cu vânătoarea, dar mai ales cu creșterea animalelor — oi și capre — făcând negoț cu lână, lapte și carne de oaie, în primul rând între ei. Din când în când își puneau resursele laolaltă și trimiteau o încărcătură sub pază zdravănă la Noua Londră, unde bunurile — în special lâna — aduceau un preț mai bun, iar plata nu se făcea în natură, ci în monedă. Satele se întindeau pe dealuri până departe: Woodend, Idyllwild, Devin's Slope, Griffen... prăzi ușoare, căci oamenii nu dispuneau decât de arme din lemn și erau împovărați cu animale pe care refuzau să le părăsească.

Colonelul Hall se întreba cum era posibil să-ți iubești pământul atât de mult și totuși să-i mulțumești lui Dumnezeu pentru soarta care te-a pus pe drumuri. Hall era fiul unui proprietar de oi din Idyllwild, iar mirosul acelor sate — de lână udă, amestecat cu bălegar din abundență — era atât de bine fixat în amintirea sa, încât îl mai simțea și acum, deși satul cel mai apropiat se afla pe partea de apus a Dealurilor Mărginașe, la mai mulți kilometri depărtare și nu putea fi zărit.

Soarta îl dusese pe Hall departe de Idyllwild, și nu o soartă favorabilă, ci una potrivnică, din aceea care îți întinde o mână și te lovește mișelește cu cealaltă. Pentru că satul lor era amplasat prea departe spre nord, nu a suferit prea mult la prima invazie pornită din Mortmesne; o ceată de năvălitori se năpustise într-o noapte și furase o parte din oile adăpostite într-un țarc nepăzit, dar

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 13 3/1/2018 11:20:12 AM

asta fusese tot. Când s-a semnat Tratatul cu Mortmesne, Idyllwild și satele învecinate au organizat o petrecere. Hall și fratele său geamăn, Simon, au băut ca porcii și s-au trezit într-o cocină din Devin's Slope. Tatăl lor zicea că satul scăpase ieftin, iar Hall crezuse și el la fel, dar numai până când, opt luni mai târziu, la cea de a doua loterie publică, numele lui Simon fusese tras la sorți.

Hall și Simon aveau cincisprezece ani și erau deja considerați bărbați după legile din zona de graniță, numai că în următoarele trei săptămâni părinții lor nu au mai luat în seamă acest amănunt. Mama pregătea mâncărurile preferate ale lui Simon; tata îi scutea pe cei doi băieți de muncă. Spre sfârșitul lunii porniră în călătorie la Noua Londră, așa cum fac toate familiile până în ziua de azi; tata, cu ochii în lacrimi în capul căruței, mama, încruntată și tăcută, în timp ce Hall și Simon se străduiau din răsputeri să arboreze pe drum o mină veselă.

Părinții doriseră ca Hall să nu vadă transportul. Îl lăsară într-o cârciumă de pe Marele Bulevard, cu trei lire în buzunar și instrucțiuni să rămână acolo până când se întorceau ei. Dar Hall nu era copil, așa că a ieșit din local și i-a urmărit până la Pajiștea Citadelei. Tatăl s-a prăbușit imediat după plecarea transportului, iar mamei nu i-a mai rămas decât să încerce să-l readucă în simțiri, așa că, până la urmă, Hall a fost singurul care l-a văzut pe Simon pierzându-se în oraș și dispărând din viața lor pentru totdeauna.

Familia a rămas în Noua Londră în noaptea aceea, într-unul din cele mai mizere hanuri din Gut. Duhoarea copleșitoare l-a făcut în cele din urmă pe Hall să iasă la aer curat; s-a apucat să cutreiere prin cartier în căutarea unui cal de furat, hotărât să ia urma cuștilor pe Calea

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 14 3/1/2018 11:20:12 AM

Mortmesne și să-l elibereze pe Simon, ori altfel să moară. A găsit un cal priponit în fața unei cârciumi și pe când se chinuia să-i desfacă nodul complicat, a simțit pe umăr greutatea unei mâini.

— Ce crezi că faci acolo, șobolanule?

Omul era bine clădit, mai înalt decât tatăl lui Hall și îmbrăcat în armură din cap până-n picioare. Hall s-a gândit că urma să moară în câteva clipe și aproape că s-a bucurat.

— Am nevoie de un cal.

Omul l-a privit cu asprime.

— Cineva din transport?

— Nu-i treaba dumitale.

— Ba, este treaba mea. Pentru că e calul meu.

Hall a scos cuțitul. Era un cuțit de tranșat oile, dar a sperat că străinul nu știa acest lucru.

— N-am timp să mă cert cu dumneata. Îmi trebuie calul.

— Lasă cuțitul, băiete, și nu fi prost. Transportul e păzit de opt cadeni. Sunt sigur că ai auzit de cadeni, indiferent din ce rahat de așezare oi fi venit. Ți-ar putea sfâșia cuțitașul ăsta cu dinții.

Necunoscutul a dat să apuce căpăstrul, dar Hall a săltat cuțitul, tăindu-i calea.

— Îmi pare rău că trebuie să fur, dar asta este. Trebuie să plec.

Bărbatul necunoscut l-a țintuit cu privirea, cântărindu-l.

— Ai curaj, băiete, trebuie să recunosc. Cu ce te ocupi, ești fermier?

— Cioban.

Necunoscutul l-a mai studiat o vreme, apoi a zis:

— Bine, băiete. Iată cum stă treaba. Îți *împrumut* calul meu. Îl cheamă Favor, destul de nimerit. Du-te pe Calea

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 15 3/1/2018 11:20:12 AM

Mortmesne să te uiți la transport. Dacă ești deștept vei înțelege că nu ai cum să câștigi din povestea asta și atunci ai două posibilități. Să mori degeaba, pentru că n-o să poți face nimic. Sau să faci cale întoarsă și să vii la cazarma din Wells, ca să stăm de vorbă despre viitorul tău.

— Ce viitor?

— Ca soldat, băiete. Asta dacă nu vrei să miroși a rahat de oaie până la sfârșitul vieții.

Hall s-a uitat la el nesigur, întrebându-se dacă nu cumva necunoscutul îi întindea o capcană.

— Și dacă dispar pur și simplu cu armăsarul dumitale?

— N-o s-o faci. Ai un simț al datoriei în tine, altfel nici nu te-ai încurca cu o astfel de încercare stupidă ca aceasta pe care vrei s-o faci. Și apoi, am la dispoziție o armată întreagă de cai, dacă e să vin după tine.

Necunoscutul i-a întors spatele și a intrat în cârciumă, lăsându-l pe Hall lângă stâlpul unde se priponeau caii.

— Cine ești? a strigat Hall după el.

— Maiorul Bermond, din Right Front. Du-te degrabă, băiete. Iar dacă pățește ceva calul meu, să știi că te dibuiesc și-n vizuină de mișel iubitor de oi.

După ce a călărit noaptea întreagă, Hall a prins transportul din urmă și a constatat că Bermond avusese dreptate: era o fortăreață. Soldații înconjuraseră fiecare cușcă, înveșmântați în pelerinele roșii de cadeni. Hall nu avea sabie, dar nu era atât de prost încât să creadă că, și dacă ar fi avut, o sabie ar fi rezolvat ceva. Nici măcar nu se putea apropia îndeajuns încât să-l zărească pe Simon; când a încercat să se dea pe lângă cuști, o săgeată trasă de un caden a trecut la mai puțin de treizeci de centimetri de el. A fost exact așa cum îi spusese maiorul.

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 16 3/1/2018 11:20:12 AM

Și totuși, i-a dat prin minte să atace transportul și să termine cu toate, cu viitorul îngrozitor pe care-l presimțise deja, un viitor în care părinții lui s-ar fi uitat la el doar pentru a vedea lipsa fratelui său, Simon. Chipul lui Hall nu avea să le ostoiască suferința, ci doar să le aducă aminte. A strâns mai tare căpăstrul în mâini, gata de atac, dar s-a întâmplat ceva ce nu va putea explica niciodată: în mulțimea de prizonieri înghesuiți în cea de a șasea cușcă l-a zărit dintr-odată pe Simon. Cuștile erau prea departe pentru ca Hall să fi putut vedea ceva și totuși a văzut: fața fratelui său. Propriul său chip. Dacă el s-ar fi dus la moarte, din Simon n-ar mai fi rămas nimic, nimic care măcar să arate că trecuse pe acolo. Apoi Hall a înțeles că toate acestea nu aveau legătură cu Simon, ci cu propria-i vinovăție, cu propria-i amărăciune. Egoism și autodistrugere, mână în mână, așa cum se aflau de multe ori.

Hall a întors calul, a plecat înapoi spre Noua Londră și s-a înrolat în oastea Ținutului Tearling. Maiorul Bermond a fost îndrumătorul lui și, chiar dacă Bermond n-ar fi recunoscut acest lucru niciodată, Hall era convins că maiorul trăsese el niște sfori, pentru că nici măcar atunci când făcuse parte din infanterie și nu avea niciun grad, Hall nu a fost repartizat la paza transporturilor. În fiecare lună trimitea acasă o parte din soldă, iar cu ocazia rarelor deplasări la Idyllwild, părinții îi făceau surpriza de a fi morocănoși, dar totuși mândri de fiul lor ostaș. În rândurile armatei s-a remarcat rapid și a devenit aghiotantul Generalului încă de la vârsta tânără de treizeci și unu de ani. Munca nu i-a adus satisfacții; pe vremea Regenței, viața de ostaș consta în intervenții pentru potolirea scandalurilor și prinderea infractorilor mărunți. Era lipsită de glorie. Dacă nu ar fi fost...

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 17 3/1/2018 11:20:12 AM

— Domnule.

Hall ridică privirea și-l văzu pe locotenent-colonelul Blaster, adjunctul său. Avea fața înnegrită de funingine.

— Ce este?

— Semnalul maiorului Caffrey, domnule. La dispoziția dumneavoastră.

— În câteva minute.

Cei doi ședeau într-o ascunzătoare ca un cuib de pasăre, adăpostită pe versantul estic al Dealurilor Mărginașe. Batalionul lui Hall staționa aici de mai multe săptămâni deja, muncind în permanență și urmărind masa cenușie ce se deplasa de-a curmezișul Platoului Mort. Armata din Mortmesne era stingherită în înaintare de propria-i dimensiune, totuși reușise să se apropie și acum împânzise cu tabăra malul sudic al lacului Karczmar, un oraș negru întins până aproape de orizont.

Hall vedea prin lunetă numai patru santinele, postate la mare distanță una de cealaltă, pe marginea estică a taberei. Soldații din Mortmesne erau îmbrăcați astfel încât să se confunde cu întunericul, cu suprafața lutoasă a platourilor de sare, dar Hall cunoștea bine malurile lacului și, în lumina din ce în ce mai puternică, era ușor să deosebești ceea ce nu aparținea locului. Două dintre santinele nici măcar nu patrulau; ațipiseră în post. Cei din Mortmesne se odihneau liniștiți, cum era și firesc. Rapoartele lui Buzduganu arătau că armata din Mortmesne număra peste douăzeci de mii de oameni, iar săbiile și armurile lor erau făcute din fier de bună calitate, cu vârfuri de oțel. Prin comparație, armata din Tearling era slabă. Bermond se făcea parțial vinovat. Hall îl iubea pe bătrân ca pe propriul tată, dar Bermond se obișnuise prea mult cu vremurile de pace. Inspecta Ținutul Tearling cum

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 18 3/1/2018 11:20:12 AM

își cercetează un fermier pământurile, nu ca un soldat care se pregătește de luptă. Oastea din Tearling nu era pregătită de război, dar acesta venise peste ei chiar și-așa.

Atenția lui Hall se îndreptă, ca de atâtea ori în ultima săptămână, asupra tunurilor, așezate într-o zonă cu fortificații zdravene, exact în mijlocul taberei din Mortmesne. N-o crezuse pe Regină până ce nu le văzuse cu ochii lui, deși nu se îndoia de faptul că ea avusese un fel de viziune. Acum însă, lumina ce creștea dinspre est făcea monștrii de fier să strălucească, punând în evidență formele lor cilindrice, lustruite, și Hall simți în rărunchi răsucirea bine cunoscută a mâniei. Ca orice bărbat în viață, se simțea bine având o sabie, dar sabia era o armă cu puteri limitate. Cei din Mortmesne încercau să încalce regulile războiului, cum prea bine știuse Hall toată viața.

— Bine, murmură el luând de la ochi luneta, fără să-și dea seama că vorbește cu voce tare. La fel vom face și noi.

Coborî scara ce ducea până la punctul lor de observație, urmat îndeaproape de Blaser și amândoi trecură dintr-un salt peste ultima porțiune rămasă până la pământ, înainte de a începe să urce dealul. În ultimele douăsprezece ore Hall desfășurase mai bine de șapte sute de oameni pe pantele dinspre răsărit. Dar după mai multe săptămâni de muncă fizică intensă, oamenilor săi le venea greu să rămână liniștiți, stând doar să aștepte, mai ales când era întuneric. Orice semn de activitate mai intensă pe povârniș i-ar fi trezit de-a binelea pe cei din Mort și i-ar fi pus în gardă, de aceea Hall petrecu cea mai mare parte a nopții umblând din post în post, asigurându-se că soldații lui nu-și ieșeau pur și simplu din pepeni.

Povârnișul deveni tot mai abrupt, până ce Hall și Blaser fură nevoiți să scurme printre bolovani în căutarea

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 19 3/1/2018 11:20:12 AM

unor scobituri de care să se prindă cu mâinile, pentru că picioarele le alunecau pe acele de pini. Amândoi purtau mănuși groase de piele și se cățărau cu băgare de seamă, căci terenul era periculos prin locurile acelea. Stâncile erau pline de galerii și mici grote, iar șerpii cu clopoței obișnuiau să-și facă în ele culcuș. Șerpii din zona de graniță erau animale nemiloase, rezultatul mai multor milenii trăite într-o continuă luptă pentru supraviețuire prin ținutul neiertător. Pieile lor groase și alunecoase îi făceau aproape invulnerabili la foc, iar colții eliberau o doză de venin atent calibrată. O mână pusă greșit pe o gaură din versant și te costa viața. Când Hall și Simon aveau zece ani, Simon prinsese un șarpe cu clopoței într-o capcană și încercase să-l țină în cușcă pe lângă casă, dar joaca durase mai puțin de o săptămână. Oricât de bine ar fi hrănit Simon șarpele, acesta nu putea fi îmblânzit și era permanent gata de atac, la cea mai mică mișcare. În cele din urmă, Hall și Simon fuseseră nevoiți să dea drumul șarpelui deschizând cușca și alergaseră pe versantul de răsărit cât îi ținuseră picioarele, ca să scape cu viață. Nimeni nu știa cât trăiau șerpii cu clopoței din regiunea graniței; poate că șarpele lui Simon era încă acolo, târându-se pe sub pietre, printre frații săi.

Simon.

Hall închise ochii, apoi îi deschise din nou. Bărbatul inteligent își antrenase imaginația nelăsând-o să se aventureze prea departe pe Calea Mortmesne, dar în ultimele săptămâni, când mulțimea de ostași din Mort se desfășurase sub ochii lui, Hall se trezea cu gândul la fratele lui geamăn mai mult decât de obicei: unde s-o fi aflat Simon, cine era acum stăpânul lui, cum era folosit. Probabil la munci manuale; Simon era considerat cel mai

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 20 3/1/2018 11:20:12 AM

priceput specialist în tunsul oilor de pe versantul de apus. Ar fi fost o prostie să pui un astfel de om să facă altceva decât muncile grele; Hall își repeta acest lucru o dată și încă o dată, dar probabilitatea nu-i îngăduia să fie sigur. Mintea i se oprea permanent asupra infimei posibilități ca Simon să fi fost vândut la schimb.

— La naiba!

Ocara rostită în șoaptă de Blaser îl aduse pe Hall înapoi la realitate și-l făcu să arunce o privire peste umăr, ca să se asigure că locotenentul nu fusese mușcat. Însă Blaser doar alunecase puțin înainte de a se prinde din nou. Hall continuă să se cațăre, scuturând din cap ca să alunge gândurile nedorite. Transportul era o rană nevindecată de trecerea timpului.

Hall ajunse în vârful pantei și pătrunse în luminiș, unde era așteptat de oamenii săi, cu priviri întrebătoare. În ultimele luni lucraseră rapid, fără plângerile care însoțeau de obicei orice proiect de construcție militară și terminaseră atât de repede, încât Hall putu să facă proba întregii operațiuni de mai multe ori înainte ca armata din Mortmesne să fi poposit pe platou. Dresorul de șoimi, Jasper, aștepta și el, împreună cu cele douăsprezece păsări ale sale cu capul acoperit, cocoțate pe o stinghie lungă, sus, pe coama dealului. Șoimii costaseră ceva bănuți, dar Regina ascultase cu atenție și apoi aprobase prețul fără să clipească.

Hall se apropie de o catapultă, puse mâna pe brațul ei și fu cuprins de un puternic imbold de mândrie când simți suprafața netedă a lemnului. Lui Hall îi plăceau mult mecanismele, dispozitivele de tot felul. Căuta permanent soluții pentru a face lucrurile mai repede și mai bine. La începutul carierei sale, inventase un arc mai

Invadarea tinutului Tearling_pt BT.indd 21 3/1/2018 11:20:12 AM